

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ข้อมูลกรณีศึกษาแต่ละกรณีศึกษาเป็นการนำเสนอเกี่ยวกับรูปแบบ ลักษณะ ความคิดของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคหะสถาน โดยข้อมูลบางอย่างอาจจะมีผลกระทบต่อตัวผู้ตกเป็นเหยื่อ ดังนั้นเพื่อที่จะเป็นการป้องกันผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นตามมาภายหลัง ผู้วิจัยจึงขอสงวนชื่อและนามสกุลของผู้ให้ข้อมูล โดยใช้นามสมมติแทนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวนทั้ง 8 คน ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. กรณีศึกษาผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (จำนวน 8 คน)

กรณีศึกษาที่ 1 นายเสริมสร้าง

กรณีศึกษาที่ 2 นายแสงตง

กรณีศึกษาที่ 3 นายไสว

กรณีศึกษาที่ 4 นางหทัย

กรณีศึกษาที่ 5 นายหนุ่ม

กรณีศึกษาที่ 6 นายหนูน้อย

กรณีศึกษาที่ 7 นายอบอูน

กรณีศึกษาที่ 8 นายอร่าม

2. กรณีศึกษาเจ้าหน้าที่ตำรวจ (จำนวน 2 คน)

กรณีศึกษาที่ 1 พ.ต.ท. เสริมสุข และ กรณีศึกษาที่ 2 ร.ต.อ. เสริมศักดิ์

1. กรณีศึกษาผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (จำนวน 8 คน)

1.1 ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถาน

ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานจะอธิบายถึงรายละเอียดพื้นฐานของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตั้งแต่อายุ อาชีพ จำนวนสมาชิกในครอบครัว ตลอดจนรายละเอียดกิจกรรมประจำวันเบื้องต้น ดังจะอธิบายเป็นกรณีศึกษาดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1 นายเสริมสร้าง (นามสมมุติ)

นายเสริมสร้าง (นามสมมุติ) อายุขณะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 64 ปี อาชีพเกษียณอายุราชการ มีสมาชิกในครอบครัวจำนวน 3 คน คือ ลูกชาย ลูกสะใภ้ และหลานสาว รวมถึงมีแม่บ้านคอยทำความสะอาดบ้าน 1 คน หลังจากที่เกษียณอายุราชการแล้วส่วนใหญ่ นายเสริมสร้างก็อยู่บ้าน ไม่ค่อยได้ออกไปไหนจะมีแต่ช่วงเย็นที่ออกไปจับจ่ายซื้ออาหารมารับประทานกับหลานสาว เนื่องจากลูกชายและลูกสะใภ้ยังไม่กลับจากทำงาน และมีปิ่นจรรย์ยานรอบหมู่บ้านบ้าง

กรณีศึกษาที่ 2 นายแสง (นามสมมุติ)

นายแสง (นามสมมุติ) อายุขณะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 25 ปี อาชีพนักศึกษาปริญญาโทซึ่งสถานศึกษาอยู่ไม่ไกลจากที่เกิดเหตุอาชญากรรมมากนักซึ่งที่พักแห่งนี้เป็นของเพื่อนจะมาพักเป็นครั้งคราว เพราะตนเองก็มีห้องพักอยู่ที่อีกหนึ่ง

กรณีศึกษาที่ 3 นายไสว (นามสมมุติ)

นายไสว (นามสมมุติ) อายุขณะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 38 ปี อาชีพรับจ้างประกอบและผลิตเครื่องกรองน้ำให้กับบริษัทแห่งหนึ่ง โดยปกติ นายไสวจะทำงานทุกวันและหยุดงานในวันพฤหัสบดี ซึ่งการทำงานของนายไสวนั้นเป็นการไปรับงานจากบริษัทที่อยู่ไม่ไกลจากที่พัก ใช้เวลาเดินทางเพียง 30 นาทีก็ถึงที่ทำงาน แล้วนำงานกลับมาทำที่บ้าน โดยญาติพี่น้องของนายไสว

รับจ้างประกอบและผลิตเครื่องกรองน้ำด้วยเช่นกัน จึงมีหน้าที่ช่วยกันผลิตตามคำสั่งซื้อ ซึ่งญาติพี่น้องของนายไสวก็อาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกัน ภายในบ้านมีสมาชิกทั้งหมดจำนวน 5 คน

กรณีศึกษาที่ 4 นางหทัย (นามสมมุติ)

นางหทัย (นามสมมุติ) อายุขณะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 35 ปี นางหทัยประกอบอาชีพค้าขาย เดิมจะขายของอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง แต่ปัจจุบันได้ช่วยน้องสาวของตนเองขายของที่อาร์ทเมนต์ซึ่งไม่ไกลจากบ้านของนางหทัยมากนัก นางหทัยอยู่กับสามีซึ่งประกอบอาชีพรับเหมาก่อสร้าง อยู่กันสองคนไม่มีบุตร-ธิดาด้วยกัน โดยนางหทัยจะออกไปทำงานเวลา 8 โมงเช้าและจะกลับบ้านเวลา 6 โมงเย็น

กรณีศึกษาที่ 5 นายหนุ่ม (นามสมมุติ)

นายหนุ่ม (นามสมมุติ) อายุขณะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 64 ปี ปัจจุบันเกษียณอายุราชการและเป็นเจ้าของกิจการหอพัก กล่าวคือ ตั้งแต่เกษียณอายุราชการมาก็กลับมาอาศัยอยู่ที่กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นบ้านเกิด นายหนุ่มมีที่ดินอยู่จึงมาปลูกบ้านและหอพักสำหรับให้คนเช่าอาศัยอยู่ โดยมีจำนวน 20 ห้องด้วยกัน สำหรับสมาชิกในครอบครัวของนายหนุ่มประกอบด้วยลูกชาย ลูกสะใภ้ และหลานสาว รวมมีจำนวนสมาชิกทั้งหมด 4 คน

กรณีศึกษาที่ 6 นายหนูน้อย (นามสมมุติ)

นายหนูน้อย (นามสมมุติ) อายุขณะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 65 ปี ปัจจุบันนายบวรอาชีพเดิมรับเหมาก่อสร้าง ทำเครื่องมือให้เช่า ต่อมาก็ประกอบธุรกิจหลายอย่างจนปัจจุบันก็เปิดโรงยิมขนาดใหญ่สำหรับเล่นกีฬาไว้สำหรับคนที่ต้องการจะออกกำลังกาย

ด้านครอบครัว ปัจจุบันนายหนูน้อยอาศัยอยู่กับภรรยา ลูกสาว และลูกชายที่บ้านโดยตัวบ้านอยู่ห่างจากโรงยิมประมาณ 1 กิโลเมตร กิจวัตรประจำวันของนายหนูน้อย คือ ทุกวันในช่วงเย็นเวลาประมาณ 18:00 นาฬิกา จะเดินทางมาทำงานที่โรงยิมพร้อมภรรยา ลูกสาวและลูกชาย ตนเองก็จะคอยดูแลกิจการและอำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่มาเล่นกีฬา ส่วนลูกสาวและลูกชายจะมีหน้าที่

ด้านการเงินและประชาสัมพันธ์ต่างๆ จากนั้นนายหนูน้อยและครอบครัวจะเดินทางกลับบ้านเวลาประมาณ เวลา 23:00 นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาที่โรงยิมปิดทำการในแต่ละวัน

กรณีศึกษาที่ 7 นายอบอุ่น (นามสมมุติ)

นายอบอุ่น (นามสมมุติ) อายุขณะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 48 ปี ปัจจุบันทำงานที่สถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง ด้านครอบครัวของนายอบอุ่นเป็นครอบครัวเดี่ยว สมาชิกในครอบครัวมีจำนวน 3 คน คือนายอบอุ่น ภรรยา และลูก ด้านกิจวัตรประจำวันของทั้ง 3 คน เป็นไปในลักษณะทิศทางเดียวกัน คือ ตอนเช้าออกไปทำงาน, ไปโรงเรียน ส่วนตอนเย็นก็กลับมาที่บ้าน

กรณีศึกษาที่ 8 นายอร่าม (นามสมมุติ)

นายอร่ามประกอบ ขณะเกิดเหตุอายุ 49 ปีอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยที่สวนอาหารแห่งหนึ่งมาเป็นระยะเวลาประมาณ 10 ปีเศษ โดยปกติจะเริ่มทำงานเวลา 18:00 น. เลิกงานเวลา 02: 00 น. ส่วนภรรยาเป็นแม่ครัวอยู่ที่สวนอาหารแห่งนี้เช่นเดียวกัน เริ่มทำงานตั้งแต่ 16:00 น. เลิกงานประมาณ 23:00 น. ไม่มีบุตร-ธิดาด้วยกัน

จากผลการศึกษาข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมข้างต้นพบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีอายุตั้งแต่ 25 – 65 ปี มีที่ยังทำงานอยู่และเกษียณอายุราชการแล้ว ส่วนใหญ่ครอบครัวที่อยู่อาศัยเป็นครอบครัวเดี่ยวตามที่สามารถพบเห็นได้ในสังคมเมืองโดยทั่วไปมีสมาชิกภายในครอบครัวตั้งแต่ 2-5 คน ลักษณะกิจวัตรประจำวันทั่วไป คือ ตอนเช้าออกไปทำงาน ตกเย็นกลับมาที่บ้าน ส่วนลักษณะด้านที่อยู่อาศัยจะได้กล่าวในลำดับต่อไป

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของผู้ตกเป็นเหยื่อ

สำหรับในส่วนข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยนี้จะอธิบายถึงลักษณะทางกายภาพเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม รูปแบบของเคหสถาน รวมถึงลักษณะของหมู่บ้านและเส้นทางสัญจรที่ใช้กันในบริเวณเคหสถานว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

กรณีศึกษาที่ 1 นายเสริมสร้าง (นามสมมุติ)

บ้านของนายเสริมสร้างเป็นบ้านเดี่ยวสองชั้น อาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้มาประมาณ 30 ปีแล้ว มีที่จอดรถ 1 คัน บริเวณบ้านมีต้นไม้ 2 ต้น ขนาดไม่ใหญ่มากแต่พอให้ความร่มรื่นได้ ซ้ำหลังบ้านไม่มีทางเข้าออกเพราะอยู่ติดกับซอยของอีกหมู่บ้านหนึ่งในลักษณะหันหลังชนกันและมีรั้วอิฐกันเป็นกำแพงอีกชั้นหนึ่ง บ้านของนายเสริมสร้างอยู่เกือบท้ายซอย ภายในซอยมีบ้านอยู่จำนวน 94 หลังคาเรือน มีทางเข้าออก 1 ทาง สุดซอยเป็นทางตันและเป็นบ้านสำหรับทำกิจการส่วนตัว รวมระยะทางจากต้นซอยถึงท้ายซอยประมาณ 1 กิโลเมตร ถนนภายในซอยเป็นถนนที่รถยนต์สามารถวิ่งผ่านกันได้ บรรยากาศภายในซอยค่อนข้างโปร่ง สะอาด พอมีต้นไม้ขนาดกลางอยู่ภายในบริเวณบ้านของแต่ละหลังบ้าง และเมื่อสังเกตแล้วจะพบว่าลักษณะของบ้านในบริเวณซอยนี้ค่อนข้างมีฐานะตั้งแต่ระดับปานกลางถึงดีมาก มีรถยนต์ส่วนตัวเกือบทุกหลังคาเรือน สำหรับในตอนกลางวันค่อนข้างเงียบเนื่องจากคนออกไปทำงาน จากการสังเกตจะพบว่ามีรถมาขายอาหารสัญจรผ่านไปมาบ้าง เช่น ร้านขายก๋วยเตี๋ยว ร้านขายไอศกรีม มีผู้คนเข้าออกไปมาบ้าง และมีแม่ค้าหรือพ่อค้าจรมายขายของตามบ้านบ้าง

“โอ๊ย ...มีคนมากดกริ่งเยอะแต่ส่วนใหญ่ผมไม่ค่อยเปิดหรอกเขาก็มาเดินขายของกัน”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

กรณีศึกษาที่ 2 นายแสดง (นามสมมุติ)

สภาพที่อยู่เป็นอพาร์ทเมนต์มี 3 ชั้น ชั้นละ 20 ห้อง มีระบบรักษาความปลอดภัยที่ถือว่าอยู่ในมาตรฐานที่ดี คือ คีย์การ์ดที่หน้าตัวอาคาร กล้องวงจรปิดภายในชั้น มีพนักงานรักษาความปลอดภัย ภายในอพาร์ทเมนต์ ผู้คนค่อนข้างจะมีความหลากหลายทั้งในด้านอายุและอาชีพเนื่องจากค่าเช่าห้องราคาห้องละ 3,500 บาทซึ่งถือว่าไม่แพงมาก มีที่ตั้งอยู่ใกล้กับห้างสรรพสินค้าและมีเส้นทางคมนาคมที่สามารถเข้า-ออกได้หลายเส้นทาง ซึ่งถนนสายหลักที่สามารถเข้า-ออกอพาร์ทเมนต์ อาทิ

เช่น ถนนประดิษฐานธรรม, เลียบทางด่วนเอกมัยรามอินทราได้ และซอยลาดพร้าว 101 เป็นต้น ดังนั้น
 ละแวกดังกล่าวจึงมีผู้คนอาศัยค่อนข้างที่จะหนาแน่น และมีการสัญจรไปมาตลอดทั้งวัน

กรณีศึกษาที่ 3 นายไสว (นามสมมุติ)

ลักษณะที่อยู่อาศัยของนายไสว คือ เป็นทาวเฮ้าส์สำหรับทำการค้าขายมีความยาว 7
 คูหาติดกัน หากเข้ามาทางถนนใหญ่ด้านหน้าของซอยจะพบว่าคูหาของนายไสวจะอยู่ลำดับที่ 3 พื้นที่
 ตรงข้ามทาวเฮ้าส์เป็นที่ว่างแต่ถูกล้อมรั้วสังกะสีเป็นอย่างดีภายในปลูกต้นกล้วย ในซอยนี้มีถนน
 สำหรับรถยนต์วิ่งผ่านได้เป็นถนนสองเลนและค่อนข้างที่จะมีการสัญจรพลุกพล่าน เนื่องจากซอยนี้มี
 ผู้คนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากไม่ต่ำกว่า 1,000 หลังคาเรือน อีกทั้งทางด้านหน้าซอยเป็นที่ตั้งของตลาด
 ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากทาวเฮ้าส์ของนายไสวมากนัก สิ่งก่อสร้างภายในซอยประกอบด้วยห้องแถวสำหรับทำ
 การค้า คาร์แคร์รถยนต์ บ้านเรือนของผู้ที่อยู่อาศัยก็มีตั้งแต่ห้องพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมีเนียม ทาว
 เฮ้าส์ บ้านเดี่ยวขนาดเล็ก กลาง และใหญ่ รวมทั้งมีทางเข้าออกได้หลายเส้นทาง ความยาวหลาย
 กิโลเมตร ซึ่งสามารถทะลุไปยังเลียบทางด่วนได้อีกด้วย

สำหรับทาวเฮ้าส์ของนายไสวเป็นห้องแถว 2 ชั้น หน้าประตูบ้านมีความกว้างประมาณ
 2 เมตร ด้านหลังไม่มีทางเข้า-ออกเพราะติดกับพื้นที่ส่วนบุคคล ในส่วนของระเบียงชั้นสองก็จะยาว
 ติดกันทั้งคูหา มีเพียงกำแพงสูงขึ้นมาประมาณ 50 เมตรกันอยู่ แต่ก็ยังมีช่องว่างประมาณ 10 เมตรที่
 สามารถเดินผ่านได้เชื่อมต่อระหว่างห้องแถวห้องอื่นได้

กรณีศึกษาที่ 4 นางหทัย (นามสมมุติ)

ลักษณะที่อยู่อาศัยของนางหทัยอยู่ห่างจากถนนใหญ่ประมาณ 1 กิโลเมตร ลักษณะ
 ของหมู่บ้านไม่สามารถสัญจรด้วยรถยนต์ได้ ต้องเดินทางด้วยรถจักรยานยนต์เท่านั้น มีเส้นทางเข้า-
 ออกหลายเส้นทางแต่เส้นทางสายหลักจะเข้า-ออกผ่านทางวัดและผ่านหมู่บ้านที่อยู่ติดกับถนนสาย
 หลัก และมีลำคลองสายเล็กๆ หน้าหมู่บ้าน โดยพื้นที่ส่วนที่ติดกับวัดจะมีบ้านเรือนตั้งอยู่หนาแน่นที่อยู่
 ถัดมาก็จะเป็นส่วนของหัวถนนที่อยู่หน้าซอยแต่ละซอย และในซอยแต่ละซอยก็จะมีบ้านตั้งเรียงราย

กันแต่ลักษณะของบ้านแต่ละหลังไม่ได้ตั้งอยู่ติดกันสวนใหญ่มักมีบริเวณถึงแม้จะไม่ได้มีรั้วกันไว้แต่ก็ใช้แนวของต้นไม้กันออกเป็นสัดส่วน

สำหรับบ้านของนางหทัยเป็นบ้านเดี่ยว ชั้นเดียว ไม่มีรั้ว ด้านหลังมีห้องเก็บของขนาดเล็กแยกออกมาจากตัวบ้าน โดยตัวบ้านจะอยู่ภายในซอยซึ่งมีบ้านทั้งหมด 7 หลังคาเรือน บ้านนางหทัยเป็นบ้านหลังที่ 6 ซึ่งอยู่ติดกับบ้านหลังที่ 7 โดยเป็นของหลานชายซึ่งอยู่ในบริเวณเดียวกัน ด้านหลังจากบ้านของหลานชายนางหทัยและบริเวณแทบทั้งหมดเป็นลักษณะของทุ่งกกกว้าง มีต้นกกสูงประมาณ 1 เมตร ขึ้นอยู่บริเวณโดยรอบยาวประมาณ 1 กิโลเมตรไปจนถึงรั้วคอนกรีตของหมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่

กรณีศึกษาที่ 5 นายหนุ่ม (นามสมมุติ)

ข้อมูลด้านที่อยู่อาศัยสามารถจำแนกรายละเอียดได้เป็น 2 ลักษณะกล่าวคือ ในส่วนของตัวบ้านของนายหนุ่มเป็นบ้านเดี่ยวสองชั้นมีประตูเข้าออกทั้งทางด้านหน้าและด้านหลัง เยื้องประตูหน้าบ้านมีต้นไม้ใหญ่ไว้ให้ร่มเงา สำหรับบริเวณรอบบ้านกว้างขวางปลูกไม้พุ่มกล้วยไม้หลายต้น นอกจากนี้ยังมีต้นไม้ใหญ่รอบบ้านและละแวกบ้านใกล้เคียงอีกหลายต้น แต่ไม่รกทึบและมีไฟส่องสว่างตลอดทั้งซอย

ส่วนหอพักนั้นอยู่ในพื้นที่บริเวณบ้านเช่นเดียวกัน ลักษณะของตัวหอพักสร้างหันหน้าเข้าหาตัวบ้าน หอพักมีทั้งหมดสองชั้นจำนวน 20 ห้อง ราคาห้องละ 2,000 บาท (ขณะที่ไปสัมภาษณ์มีจำนวนผู้พักอาศัยไม่มากนัก)

บริเวณซอยทางเข้าบ้านของนายหนุ่มติดกับถนนใหญ่ทั้งทางด้านหน้าและด้านขวามือ จำนวนบ้านของซอยแห่งนี้มีบ้านอยู่ 5 หลังคาเรือนด้านหน้าซอยเป็นพื้นที่ว่างเปล่าส่วนบุคคล ล้อมรั้วไว้บ้านของนายหนุ่มจะเป็นบ้านหลังสุดท้ายและบ้านของญาตินายหนุ่มหนึ่งหลังอยู่ทางด้านหน้า หลังบ้านนายหนุ่มเป็นซอยยาวประมาณ 300 เมตร ภายในซอยมีบ้านเดี่ยวอีก 2 หลังคาเรือน

โดยชอยดังกล่าวเป็นชอยเล็กๆ สัญจรได้เพียงรถจักรยานยนต์ แต่สามารถให้เส้นทางนี้เชื่อมต่อไปออกยังถนนสายหลังและถนนเลียบบางด้านได้ด้วย

กรณีศึกษาที่ 6 นายหนูน้อย (นามสมมุติ)

ลักษณะของโรงยิมเป็นโรงยิมขนาดใหญ่สำหรับออกกำลังกายภายในมีสนามจำนวนทั้งหมด 19 คอร์ต โรงยิมแห่งนี้อยู่ห่างจากถนนใหญ่ 800 เมตร ภายในชอยมีบ้าน อพาร์ทเมนท์ ตู้ซอมรถและมีเดินที่รถมือสองอยู่หน้าปากชอย ลักษณะของชอยโปร่งไม่มีต้นไม้และมีแสงสว่างจากเสาไฟฟ้า รอบๆ โรงยิมทางด้านขวามือเป็นพื้นที่ว่างเปล่าแต่ล้อมรั้วไว้และมีต้นกล้วยประมาณ 100 ต้นอยู่ทางด้านขวาและด้านหลังโดยรอบ ข้างโรงยิมติดกับบ้านอีก 1 หลังคาเรือน

ด้านหน้าโรงยิมไม่มีประตูหรือรั้วส่วนบุคคลเนื่องจากต้องการให้ผู้ที่มาใช้บริการของโรงยิมนำรถส่วนตัวเข้ามาจอดได้ มีจำนวนที่จอดรถสำหรับผู้ที่มาใช้บริการทั้งหมด 12 ช่อง ส่วนทางประตูทางเข้า-ออกเป็นประตูกระจก ด้านหลังมีห้องเก็บของขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ติดกับโรงยิม 1 ห้อง และบริเวณด้านหลังถูกล้อมด้วยรั้วคอนกรีต ถัดจากบริเวณโรงยิมด้านหลังเป็นป่าไม้จำพวกกล้วยขึ้นอยู่บางส่วนรวมถึงมีสระน้ำบริเวณนั้นด้วย

กรณีศึกษาที่ 7 นายอบอูน (นามสมมุติ)

หมู่บ้านนี้มีบ้านประมาณ 100 หลังคาเรือน คือ คนเดินเข้า-เดินออกจะเห็น ด้านหลังติดกับอีกหมู่บ้านหนึ่งไม่สามารถเข้าออกได้ ลักษณะของบ้านเป็นทาวเฮ้าส์อยู่ภายในหมู่บ้าน ในหมู่บ้านมีบ้านประมาณ 100 หลังคาเรือน ด้านหน้าติดกับถนนใหญ่ส่วนด้านหลังไม่มีทางออก ทางด้านหลังบ้านเป็นพื้นที่กำลังก่อสร้างที่ยังไม่แล้วเสร็จ

กรณีศึกษาที่ 8 นายอร่าม (นามสมมุติ)

นายประทีปอาศัยอยู่กับภรรยาที่ห้องเช่าห่างจากสวนอาหารไปประมาณ 100 เมตร ห้องเช่าดังกล่าวมีลักษณะเป็นห้องเช่าสองชั้น ชั้นล่างมี 10 ห้อง ชั้นบนมี 10 ห้อง รวมเป็น 20 ห้อง มีทางเข้าออกสองทาง ด้านหลังจะหันหน้าเข้าหาลานจอดรถของสวนอาหาร ส่วนด้านหน้าจะมีชอย

ขนาดเล็กซึ่งรถจักรยานยนต์สามารถวิ่งสัญจรได้ผ่าน ถัดจากห้องเช่าคือร้านขายของชำ ด้านหน้าเป็นถนนใหญ่อีกเส้นหนึ่ง ส่วนคนที่อาศัยอยู่ในห้องเช่าส่วนใหญ่เป็นพนักงานที่ทำงานอยู่ที่สวนอาหาร

จากการศึกษาพบว่ารูปแบบของเคสสถานมีทั้งที่เป็นบ้านเดี่ยว ทาวน์เฮ้าส์ และอพาร์ทเมนท์แต่โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นในลักษณะของบ้านเดี่ยวที่มีบริเวณมีลานจอดรถ มีการปลูกต้นไม้เพื่อให้ร่มเงา สำหรับในลักษณะของหมู่บ้านจะเป็นหมู่บ้านในรูปแบบเก๋ากลับคือมีทางเข้าออกที่ทราบว่าเป็นหมู่บ้าน แต่ไม่ได้แบ่งสัดส่วนชัดเจน และไม่มีพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่ ดังนั้นการเดินทางเข้าออกของคนภายนอกจึงสามารถทำได้เป็นปกติ สำหรับในส่วนของเส้นทางสัญจรส่วนใหญ่แล้วเคสสถานของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้น มีเส้นทางสัญจรไปมาได้หลายเส้นทางและใกล้เคียงกับบริเวณถนนใหญ่สายหลักและทางด่วน

1.3 ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน

ในส่วนหัวข้อนี้จะอธิบายถึงรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับเพื่อนบ้านภายในละแวกบ้านใกล้เคียงว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางใดและมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นไปจนถึงระดับที่สามารถช่วยเหลือเกื้อกูลกันอย่างไร

กรณีศึกษาที่ 1 นายเสริมสร้าง (นามสมมุติ)

นายเสริมสร้างมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้าน ทั้งทางข้างบ้านและทางตรงกันข้าม ในส่วนของทางข้างบ้านก็เป็นข้าราชการที่เกษียณอายุแล้วเช่นเดียวกันและอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เรียกสรรพนามเพื่อนบ้านว่า "คุณ" แล้วตามด้วยชื่อเล่น "คุณมีมี" (นามสมมุติ)

"เอ๊ะ...คุณมีมี ตอนนั้นขโมยมันป็นขึ้นมาที่กำแพงบ้านคุณแล้วมันเอาอะไรไปได้ไหม"

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

ส่วนเพื่อนบ้านที่อยู่ตรงกันข้ามก็รู้จักกันมักคุ้นกัน ชื้อขนมมาฝากกันบ้าง แล้วก็คอยเป็นหูเป็นตาให้กันบ้าง การตกเป็นเหยื่อในครั้งนี้นายเสริมสร้างก็ได้รับการแจ้งเบาะแสจากเพื่อนบ้านตรงข้ามนี้เองที่คอยเป็นหูเป็นตาให้

กรณีศึกษาที่ 2 นายแสง (นามสมมุติ)

เนื่องจากการอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ดังกล่าวเป็นไปเพื่อชั่วคราวเท่านั้น ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของห้องคือเพื่อนของนายแสงรวมถึงตัวนายแสงเองกับเพื่อนข้างห้องจึงเป็นไปในลักษณะต่างคนต่างอยู่ กล่าวคือ ในตอนเช้าก็ออกไปเรียน เย็นหรือค่ำมาก็กลับมาอนที่ห้อง ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับเพื่อนข้างห้องถึงขนาดพูดคุยใกล้ชิดกัน พอเจ้าหน้าที่พาของผู้พักได้บ้าง อีกประการหนึ่งก็คือเพื่อนของนายแสงอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์แห่งนี้เพียงระยะเวลา 1 ปีเท่านั้น

กรณีศึกษาที่ 3 นายไสว (นามสมมุติ)

นายไสวมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีมากกับเพื่อนบ้าน เนื่องด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ 1 เนื่องจากเป็นร้านค้าขายด้วยกันทั้งทางด้านชายและด้านขวา และประการที่ 2 ก็คือนายไสวอาศัยอยู่ที่ทาวเฮ้าท์แห่งนี้เป็นเวลาจนถึง 10 ปีแล้ว จึงรู้จักมักคุ้นไปมาหาสู่กันเสมอ โดยทางฝั่งซ้ายเป็นร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์ ส่วนฝั่งขวาเป็นร้านทำสติ๊กเกอร์ แต่ปัจจุบันร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์ได้เปลี่ยนกิจการเป็นร้านขายอะไหล่รถมอเตอร์ไซด์แล้ว

กรณีศึกษาที่ 4 นางหทัย (นามสมมุติ)

นางหทัยรู้จักกับสมาชิกเกือบทุกคนในหมู่บ้าน เนื่องจากอาศัยอยู่บริเวณหมู่บ้านแห่งนี้มาตั้งแต่เกิดอีกทั้งหลายครอบครัวในหมู่บ้านแห่งนี้ใช้นามสกุลเดียวกัน ลักษณะความสัมพันธ์จึงเป็นไปในลักษณะเสมือนเครือญาติกัน กอปรกับการเข้า-ออกของนางหทัยมักใช้การเดินเพื่อไปขึ้นรถข้างนอกอีกต่อหนึ่ง ดังนั้นเมื่อเดินเข้า-ออกก็จะผ่านบ้านของคนในหมู่บ้านและพูดคุยทักทายไปในขณะเดียวกันด้วย และคนในหมู่บ้านเองก็รู้จักนางหทัยเป็นอย่างดีเช่นเดียวกัน และเรียกแทนกันด้วย

ชื่อเล่น โดยคนในหมู่บ้านส่วนใหญ่จะรู้จักวัตรประจำวันของกันและกันเป็นอย่างดีซึ่งก็มาจากลักษณะความสัมพันธ์เสมือนเครือญาติที่ได้กล่าวไปแล้วในข้างต้น

กรณีศึกษาที่ 5 นายหนุ่ม (นามสมมติ)

ด้วยเหตุที่บ้านในซอยมีอยู่จำนวนไม่กี่หลังและบ้านของนายหนุ่มก็เป็นบ้านหลังที่ใหญ่ที่สุด กอปรกับอาศัยอยู่มายาวนานและความมีอัธยาศัยดีของนายหนุ่ม ดังนั้นนายหนุ่มและเพื่อนบ้านจึงมีความสนิทสนมกันดี แม้แต่เจ้าหน้าที่ทำความสะอาดพื้นที่สาธารณะของกรุงเทพมหานครที่มีความรับผิดชอบอยู่บริเวณนั้นก็รู้จักนายหนุ่มเช่นเดียวกัน สังเกตได้จากการเรียกนายหนุ่มด้วยคำบุรุษสรรพนาม "ลุง" แล้วตามด้วยชื่อเล่น

กรณีศึกษาที่ 6 นายหนูน้อย (นามสมมติ)

ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในละแวกบ้านของนายหนูน้อยมีทั้งที่สนิทสนมและต่างคนต่างอยู่ โดยเพื่อนบ้านที่มีความสนิทสนมนั้นจะอยู่บ้านทางข้างโรงยิมและเป็นผู้ที่โทรศัพท์ไปบอกว่ามีคนร้ายเข้ามาลักทรัพย์ภายในโรงยิม

"ข้างบ้านโทรศัพท์ไปบอกว่าเห็นรปภ.เก่ามาที่โรงยิม"

นายหนูน้อย, สัมภาษณ์, 20 มีนาคม 2555

กรณีศึกษาที่ 7 นายอบอูน (นามสมมติ)

เพื่อนบ้านของนายอบอูนมีกิจวัตรประจำวันที่คล้ายคลึงกับนายอบอูนกล่าวคือตอนเช้าออกไปทำงานสวนตอนเย็นก็กลับมาที่บ้านแต่มีลักษณะอาชีพการงานที่แตกต่างกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างกันจึงค่อนข้างน้อยเช่นเดียวกับครอบครัวเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวเดียวในเมืองหลวง

กรณีศึกษาที่ 8 นายอร่าม (นามสมมุติ)

เนื่องจากทำงานที่เดียวกันและห้องเช่าก็อยู่ใกล้เคียงกัน ดังนั้นนายประทีปจึงรู้จักและคุ้นเคยกับเพื่อนข้างห้องเป็นอย่างดี ซึ่งถัดจากห้องของนายประทีปก็เป็นพนักงานที่ทำครัวเดียวกับภรรยาของนายประทีป

จากการศึกษาพบว่ากรณีศึกษาส่วนใหญ่มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้านบริเวณใกล้เคียงและเพื่อนบ้านเองก็เป็นผู้ที่คอยสอดส่องดูแลเคสสถานยามที่เจ้าของบ้านมีภารกิจอื่นนอกบ้าน ซึ่งทั้งนี้ น่าจะเกิดจากการมองเห็นถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของเพื่อนบ้านรวมถึงปฏิสัมพันธ์เชิงบวกที่มีต่อกัน

1.4 การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นบริเวณละแวกบ้าน

ในหัวข้อนี้จะอธิบายถึงความถี่ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในละแวกบ้านซึ่งชี้ให้เห็นถึงโอกาสในการเกิดอาชญากรรมหากในละแวกบ้านมีการเกิดอาชญากรรมบ่อยครั้ง ก็น่าจะทำให้ปัจจัยการตกเป็นเหยื่อไม่ได้เกิดขึ้นที่ตัวเคสสถานใดเคสสถานหนึ่งเองแต่อาจเกิดจากสภาพแวดล้อมที่มีความเอื้ออำนวยให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าว ดังจะได้อธิบายดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1 นายเสริมสร้าง (นามสมมุติ)

นายเสริมสร้างได้กล่าวถึงสถานการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานบริเวณบ้านเรือนใกล้เคียงว่าเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งสาเหตุน่าจะมาจากเป็นภายในชอยค่อนข้างเจียบ ถึงมีรถผ่านสัญจรก็ไม่ค่อยพลุกพล่าน ผู้คนก็ออกไปทำงาน จึงน่าจะเหมาะแก่การประกอบอาชญากรรม โดยนายเสริมสร้างได้สนทนากับเพื่อนบ้านคือนางมีมีในคำถามข้างบน โดยนางมีมีให้คำตอบว่าขโมยไม่ได้อะไรไป

“ไม่ได้อะไรไปพอดีเห็นว่ามันกำลังปืนเข้ามาแล้วที่บ้านก็เอะอะมันก็เลยรีบป็นหนีไป”

นางมีมี (เพื่อนบ้านนายเสริมสร้าง), สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

นอกจากนี้เพื่อนบ้านละแวกใกล้เคียงก็เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหลายราย

“บ้านหลังนั้นไม่มีคนอยู่ชโมยมันเลยป็นเข้าไปแต่เจ้าของเขาอยู่บ้านตรงข้ามเยื้องๆ
อะส่วนไม่มีวันก่อนสามหลังถัดจากบ้านผมไปนี่ก็ชโมยขึ้น โดนไปเยอะเลย”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

กรณีศึกษาที่ 2 นายแสดง (นามสมมุติ)

การลักทรัพย์ในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เนื่องจากอย่างที่กล่าวไป
แล้วในข้างต้นว่าอพาร์ทเมนต์แห่งนี้มีระบบการรักษาความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ มีการเข้า-ออก
โดยใช้ระบบคีย์การ์ดและมีพนักงานรักษาความปลอดภัยนั่งประจำอยู่หน้าทางเข้า-ออกตลอด 24
ชั่วโมง จึงไม่เคยเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น

กรณีศึกษาที่ 3 นายไสว (นามสมมุติ)

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชอยนี้ค่อนข้างมากด้วยความสะดวกด้านการคมนาคม โดย
ข้างบ้านของนายไสวก็เคยโดนขโมยโทรศัพท์จากโต๊ะไปเมื่อนานไปแล้ว ไม่เฉพาะแต่อาชญากรรมที่
เกี่ยวกับการลักทรัพย์ในเคสสถานเท่านั้น ยังเป็นอาชญากรรมประเภทอื่นที่เกิดขึ้นอีกด้วย

“อาชญากรรมเยอะแฉนี้ กระชากสร้อยก็มีนะ บางทีรถก็หาย มอเตอร์ไซค์ก็หาย
อย่างเมื่อก่อนเนี่ยรถมอเตอร์ไซค์จอดทิ้งไว้แบบนี้ (หมายถึงจอดไว้หน้าบ้าน)ไม่ได้
เลยนะ หายเลยอะ ถ้าไม่ได้ล็อคคอกหรืออะไรเนี่ย แปปเดียวเอง แต่ที่โดนกับตัวเองก็
เคยนะแต่จับไม่ได้รู้สึกว่ามันโหดเลยจิกขจะหาย ไม่รู้ว่าใครเป็นคนขโมยเอาไป”

นายไสว, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2555

กรณีศึกษาที่ 4 นางหทัย (นามสมมุติ)

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านนี้มีการลักเล็กขโมยน้อยบ้าง ส่วนอาชญากรรมอื่นๆ
ไม่ค่อยเกิดขึ้นมากนัก โดยเฉพาะในชอยบ้านนางหทัยไม่เคยเกิดอาชญากรรมมาก่อน

กรณีศึกษาที่ 5 นายหนุ่ม (นามสมมุติ)

อาชญากรรมที่เคยเกิดขึ้นในซอยแห่งนี้เป็นอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์ และเคยปรากฏอาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานอยู่บางส่วนบ้านของนายหนุ่มเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานมาแล้วหนึ่งครั้ง โดยครั้งนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อนายหนุ่มกำลังก่อสร้างหอพักยังไม่เสร็จสมบูรณ์และยังไม่ได้มีการทำรั้วล้อมบ้าน ซึ่งคนร้ายสามารถลักทรัพย์สินไปได้หลายรายการและยังไปลักทรัพย์สินของบ้านที่ตั้งอยู่ละแวกบ้านใกล้เคียงอีกด้วย

กรณีศึกษาที่ 6 นายหนูน้อย (นามสมมุติ)

อาชญากรรมที่เคยเกิดขึ้นในบริเวณละแวกบ้าน นายหนูน้อยไม่เคยทราบมาก่อน แต่เคยเกิดเหตุการณ์ที่มีคนร้ายมาทุบกระจกรถยนต์ของลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการของโรงยิม แล้วกวาดเอาทรัพย์สินที่อยู่ในรถไปได้ ตั้งแต่นั้นมาจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ต้องจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัย

กรณีศึกษาที่ 7 นายอบอูน (นามสมมุติ)

ในบริเวณละแวกบ้านของนายอบอูนนี้ไม่ค่อยมีเหตุอาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานขึ้นและด้วยความที่เพื่อนบ้านทำงานอยู่หน้าบ้านเลยทำให้รู้สึกไม่ได้ว่าจะเกิดเหตุการณ์อาชญากรรมใดๆ เกิดขึ้น อีกประการหนึ่งที่สำคัญคือลักษณะของที่อยู่อาศัยเป็นหมู่บ้าน คนเข้าออกไม่มาก เหตุการณ์การประทุษร้ายต่อทรัพย์จึงน้อย

กรณีศึกษาที่ 8 นายอร่าม (นามสมมุติ)

ไม่เคยได้รับรู้เกี่ยวกับการทรัพย์ของบริเวณที่พักอาศัย อาจเป็นเพราะบริเวณพื้นที่ตรงนั้นห่างไกลจากที่อยู่อาศัยของคนอื่นๆ พอสมควรและบ้านหลักส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยว

จากการศึกษาพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานในบริเวณละแวกบ้านใกล้เคียงเกิดขึ้นบ่อยครั้งซึ่งอาจจะด้วยสาเหตุที่บริเวณดังกล่าวนั้นมีเส้นทางการสัญจรไปมาที่สะดวกตลอดจนเคสสถานบริเวณนั้นเหมาะสมในการทำการลักทรัพย์

1.5 พฤติการณ์แห่งคดีและมูลค่าความเสียหาย

พฤติการณ์แห่งคดีจะอธิบายถึงรายละเอียดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรม รูปแบบการเกิดอาชญากรรม เวลาในการเกิดอาชญากรรม และรายละเอียดทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวันที่เกิดเหตุการณ์ขึ้น ดังจะได้อธิบายดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1 นายเสริมสร้าง (นามสมมุติ)

วันที่เกิดเหตุการณ์วันนั้นหลังจากที่นายเสริมสร้างออกไปรับประทานอาหารเย็นกับหลานสาวแล้ว นายเสริมสร้างก็กลับบ้าน พอประมาณสัก 4 ทุ่มนายเสริมสร้างก็เข้านอน โดยปกติแล้ว นายเสริมสร้างจะลือคกุญแจประตูรั้วหน้าบ้านเป็นบางครั้ง เนื่องจากลูกชายของนายเสริมสร้างกลับบ้านไม่เป็นเวลาเพราะมีอาชีพช่างถ่ายภาพ ดังนั้นเพื่อความสะดวกของลูกชายเวลาเข้าบ้านจึงไม่ได้ลือคกุญแจประตูรั้วหน้าบ้าน

“ผมก็ลือคกุญแจบ้างไม่ลือคบ้าง เพราะลูกชายกลับบ้านไม่ค่อยเป็นเวลา ก็เพื่อความสะดวก ของเขาอะ”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

ช่วงสายของวันรุ่งขึ้นเพื่อนบ้านที่อยู่ตรงข้ามก็เดินมาหาแล้วก็พูดคุยทักทายกันตามปกติ จากนั้นก็ถามเกี่ยวกับลูกชายว่าไปทำงานแล้วหรือ นายเสริมสร้างตอบว่าเมื่อคืนลูกชายไม่ได้กลับบ้าน เพื่อนบ้านจึงเล่าให้ฟังว่าเวลาประมาณตี 1 กว่าๆ เห็นผู้ชายที่หน้าประตูบ้านของนายเสริมสร้าง ซึ่งตัวเพื่อนบ้านคิดว่า เป็นลูกของนายเสริมสร้างเลยไม่ได้เอะใจ จากนั้นเพื่อนบ้านจึงบอกให้นายเสริมสร้างสำรวจดูว่ามีสิ่งของอะไรที่หายไปบ้างหรือไม่ ซึ่งจากการตรวจสอบแล้วพบว่ารถจักรยานและสมุดเตอร์หายไป นายเสริมสร้างจึงได้โทรไปแจ้งความกับตำรวจในท้องที่

“ของที่หายก็อยู่ข้างที่จอดรถยนต์แต่ตอนนั้นพื้นที่ตรงนี้ยังโล่งๆอยู่นะ ยังไม่มีของรกอย่างนี้ ก็มีรถจักรยานคันหนึ่งตรงที่ถีบข้างหนึ่งมันหลุดไปแล้วก็สมุดเตอร์ราคาไม่กี่

ร้อยบาท ส่วนรถจักรยานก็ประมาณสองพันกว่าบาท ก็เลยโทรไปแจ้งความกับตำรวจ
ถามตำรวจว่าแจ้งความทางโทรศัพท์ได้ไหมตำรวจบอกว่าได้เราก็แจ้งรายละเอียด”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

หลังจากนั้นไม่นานตำรวจก็สามารถจับกุมคนร้ายได้ซึ่งเป็นเด็กชายวัย 16 ปี พร้อมกับ
กับของกลางซึ่งคนร้ายกำลังขี่รถจักรยานที่ขโมยเล่นอยู่กับเพื่อนๆ

“ตำรวจเขาก็เอารถจักรยานใส่รถตำรวจมาให้ดู แล้วถามว่าเนียใช้รถจักรยานของผม
หรือเปล่า พอได้เห็นตรงที่ถีบข้างหนึ่งมันหลุดไปอย่างที่เราไปแล้วนั่นแหละก็เลยจำได้
แต่สกอตเตอร์ไม่ได้คีนะ”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

กรณีศึกษาที่ 2 นายแสดง (นามสมมุติ)

ก่อนวันเกิดเหตุวันนั้นเป็นวันที่ 31 ธันวาคม ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของปี นายแสดงและ
เพื่อนซึ่งเป็นเจ้าของห้องออกไปข้างนอกเพื่อฉลองส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่กับเพื่อนอีกหลายคน ที่
สถานบันเทิงซึ่งไม่ไกลจากอพาร์ทเมนต์มานัก พอกลับมาถึงอพาร์ทเมนต์ก็เกือบรุ่งเช้าประมาณตี 5
กว่าๆ นายแสดงและเพื่อนก็กลับเข้าไปนอนหลับพักผ่อนที่ห้องโดยนายแสดงเป็นคนปิดประตูห้องด้วย
ตนเองแต่ไม่แน่ใจว่าตนเองได้กดล็อกประตูห้องหรือไม่

“ผมจำไม่ได้จริงๆ ว่าได้ล็อกห้องหรือเปล่า เพราะตอนนั้นมีนาฬิกา นิดหน่อย”

นายแสดง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

นายแสดงกล่าวต่อว่าพอช่วงเวลาประมาณ 7 โมงเช้า ก็สะดุ้งสะดุ้งตื่นแต่ยัง
นอนอยู่บนเตียงอยู่ นายแสดงมองกลางๆ เห็นคนมายืนอยู่ในห้อง ตอนแรกคิดว่าเพื่อนที่เป็นเจ้าของห้อง
แต่พอหันไปอีกทีก็เห็นเพื่อนนอนอยู่ พอตั้งสติได้ก็มองมาที่คนร้าย คนร้ายก็ทำท่าที่ตกใจ

“ขอโทษที่ครับพอดีเข้าห้องผิด ผมก็เลือบตาไปมองที่โต๊ะข้างหัวเตียงแล้วผมก็บอกว่า อ้าว...แล้วมือถือผมล่ะ คนร้ายก็ตอบว่า อ่ออยู่นี่ครับ คนร้ายแก้ตัวว่าพอดีว่าคิดว่าเป็นมือถือของเขามันคล้ายกันนะ ผมบอกคนร้ายเลยครับว่าฉันให้หยุดๆก่อนขอค้นตัวหน่อย ผมเจอกระเป๋าตังค์ของเพื่อนผมอยู่ในกระเป๋ากางเกงของคนร้าย”

นายแสดง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

จากนั้นนายแสดงก็นำตัวคนร้ายไปข้างล่างบอกคนคุมอพาร์ทเมนต์ คนคุมอพาร์ทเมนต์ก็บอกว่าเดี๋ยวขอตรวจเช็คกล้องวงจรปิดก่อนว่าคนร้ายไปทำอะไรไว้อีกหรือเปล่า ก็ตรวจเช็คกล้องวงจรปิดแล้วพบพฤติกรรมของคนร้าย

“คือพี่คนคุมหอพักเขาบอกว่าคนร้ายเริ่มก่อเหตุตั้งแต่ 6 โมงเช้าเลย ดูจากกล้องเห็นเลยว่าเขาเดินเปิดประตูทุกห้อง ไล่ไปทุกชั้น พฤติกรรมคล้ายๆกับว่าห้องไหนไม่ได้ล็อคประตู คนร้ายเขาก็จะเข้าไปขโมยทรัพย์สิน”

นายแสดง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

ต่อมาหลังจากที่จับคนร้ายส่งตำรวจแล้ว คนร้ายก็ไปให้การกับตำรวจต่อผมก็ไปแจ้งความกับตำรวจว่าเป็นเจ้าทุกข์

“ตำรวจบอกว่าคนร้ายรับสารภาพว่าก่อเหตุมาหลายครั้งแล้ว ทำแบบเดียวกับคราวนี้คือเปิดห้องดูทุกห้องทุกชั้น ห้องไหนไม่ได้ล็อคประตูก็จะเข้าไปขโมยของในห้องอาศัยช่วงเวลาเช้าๆ แบบนี้แหละที่คนกำลังนอนหลับ แต่ถ้าเข้าไปแล้วเจอเจ้าของห้องก็จะทำเนียนบอกว่าเข้าห้องผิดอะไรแบบนี้ เลยทำให้รอดจากการตกเป็นที่สงสัยและรอดจากการจับกุม”

นายแสดง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

ท้ายสุดทราบว่าคนร้ายเป็นเพื่อนกับคนในอพาร์ทเมนต์ คือ คนร้ายขอมานอนด้วยแต่คนในอพาร์ทเมนต์ไม่ทราบว่าคนร้ายมีพฤติกรรมดังกล่าวเนื่องจากเป็นเพียงเพื่อนร่วมงานกันเท่านั้น และไม่ได้สนิทอะไรกัน

กรณีศึกษาที่ 3 นายไสว (นามสมมุติ)

ในวันที่เกิดเหตุเป็นวันอาทิตย์ ซึ่งในปกติแล้ววันอาทิตย์นายไสวก็จะต้องทำงานเหมือนทุกๆ วันแต่เพียงทำงานครึ่งวันเท่านั้น วันนั้นนายไสวออกไปรับงานที่ออฟฟิศโดยออกจากบ้านประมาณ 8 โมงเช้า ก็เลื่อนประตูเหล็กลงมาเหลือครึ่งหนึ่ง แล้วก็ขับรถจักรยานยนต์ออกไป ด้วยความที่ที่ออฟฟิศก็อยู่ไม่ไกลมากนักก็กลับมาเร็วประมาณ 10 โมงกว่าๆ ก็กลับมาถึงบ้าน พอจอดรถก็เห็นรถจักรยานยนต์จอดขวางอยู่ข้างหน้า 1 คัน แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรนึกว่าเป็นรถที่มาซ่อมรถจักรยานยนต์ เพราะว่าเมื่อก่อนข้างบ้านเป็นร้านซ่อมรถจักรยานยนต์ระหว่างที่นายไสวจอดรถและกำลังเดินเข้าบ้านก็เดินสวนกับคนร้ายพอดี คือ คนร้ายเดินสวนออกจากในบ้านของนายไสว นายไสวนึกว่าคนร้ายจะเข้ามาเพื่อถามถึงเครื่องกรองน้ำ

“คนร้ายเขาก็พูดขึ้นมาเองเลยนะผมยังไม่ได้ถามอะไรเขาเลย เขาบอกว่าถ้าจะให้มาถามเครื่องกรองน้ำ ผมก็ถามต่อไปว่าอ้าวแล้วเจอใครบ้างหรือยัง ในใจผมก็คิดเอ๊ะวันอาทิตย์มันไม่น่าจะมีใครมาถามเรื่องงานนะ คนร้ายบอกว่าเขาไม่เป็นใครรับยังไม่เจอใคร ผมก็เลยบอกว่า ไม่เป็นใครรับเดี๋ยวเรียกคนข้างบนให้ เพราะว่ายังไม่เข้ามายุแล้วเขาก็บอกไม่เป็นไร แล้วก็ดูร้อนรนใจ ผมก็เลยสงสัย แล้วเขาก็รีบเดินไปค่อมมอเตอร์ไซค์แล้วเขากำลังจะสตาร์ทรถอะ แล้วคือผมก็มองตามเขาไปเห็นอะไรตุงๆ ที่ตรงท้องของเขาก็เลยเอามือไปจับ เขาบอกไม่มีอะไรพี่ ผมก็ไม่เชื่อแล้วผมก็บอกว่า เฮ้ยคุณหยุดก่อนแล้วผมก็ไปดึงกุญแจรถออก จากนั้นผมก็เข้าไปในบ้านเลยไปตะโกนเรียกคนในบ้านให้ออกมา เขาก็พยายามดันรถถอยออกๆ จะหนีไปยังเจ๊ย พอดันรถไปผมก็วิ่งตาม แล้วคนในบ้านก็วิ่งตาม หลังจากนั้นน้องสาวก็โทรแจ้งตำรวจ จากนั้นหลังจากที่คันตัวก็ปรากฏว่าพบส่ว่านไฟฟ้า ยี่ห้อ Maktec ราคา 3,500 บาท”

นายไสว, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2555

กรณีศึกษาที่ 4 นางหทัย (นามสมมุติ)

เหตุการณ์การลักทรัพย์ในเคสสถานเกิดขึ้นในวันนั้น เริ่มขึ้นเมื่อหลานชายที่อยู่บ้านติดกันเห็นเหตุการณ์ว่ามีคนกำลังจะออกจากประตูหน้าบ้านของนางหทัย

“ก็หลานชายที่อยู่บ้านติดกันนี้แหละเค้าเป็นคนเห็น”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

ซึ่งนั่นก็คือคนร้ายเตรียมตัวจะหนีออกไปทางหน้าบ้าน ส่วนนางหทัยและสามีไม่ได้ยินเพราะหลังจากกลับมาจากที่ทำงาน ก็ทำกิจวัตรประจำวันต่างๆเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เข้านอนตามปกติ จากนั้นเวลาประมาณ 22.00 นาฬิกา นางหทัยก็ได้ยินเสียงเคาะกระจกหน้าต่าง หลานชายตะโกนว่าเห็นขโมยขึ้นบ้านกำลังจะหนี นางพอใจ สามีและหลานชายจึงรีบวิ่งไล่ตามคนร้ายไปประมาณ 1 กิโลเมตร จนกระทั่งวิ่งทันแต่สามารถจับได้ 1 คนอีกคนหนึ่งจับไม่ได้เนื่องจากมีเพื่อนของคนร้ายจอดรถจักรยานยนต์ไม่ติดป้ายทะเบียนรออยู่และรีบขับหนีไป ส่วนอีกคนที่จับได้คือคนที่อุ้มสว่านไฟฟ้าไปเดินขึ้นรถสองแถว

“คือ อุ้มอยู่กับมือเลยสว่านไฟฟ้านะหนักประมาณ 20 กิโล ไล่กวดมันมันยังไม่ทิ้งเลย”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

คนร้ายได้ให้การรับสารภาพว่ามาขโมยของก่อนหน้านี้ 2 ครั้งแล้วครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่ 3

“คือ มันรู้งิมนขโมยมา 2 วันแล้วนะพอวันนี้วันที่ 3 มันก็คงจะเอาให้หมดมันก็จะหมดอยู่แล้วละคือมันเอาไปเกือบหมดแล้วละทั้งของใช้ได้และของใช้ไม่ได้มันก็ขโมยไป หมดเพราะมันเป็นกล่องๆนี่ ก็พวกสว่านไฟฟ้า เครื่องมือก่อสร้างต่างๆ”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

ส่วนห้องเก็บของนางหทัยนั้นอยู่แยกออกจากตัวบ้านไปประมาณ 100 เมตร มีอยู่สองห้องด้วยกัน โดยนางหทัยลือคฤณแจไว้หนึ่งห้องส่วนอีกห้องหนึ่งไม่ได้ลือค ในสองวันแรกคนร้ายขโมยของห้องที่ไม่ได้ลือคจนเกือบหมด ส่วนวันที่สามคนร้ายปีนขึ้นไปอีกห้องหนึ่งเพื่อขโมยสว่านไฟฟ้าและเครื่องมือก่อสร้างและความเสียหายส่วนใหญ่จะเป็นของพี่สามี

“มันเปิดประตูห้องเก็บของอีกห้องหนึ่งที่มีอะไร มีแต่อาหารแมว หนังสือพิมพ์อะไรอย่างนี้ แล้วก็ปีนเข้าไปอีกห้องหนึ่ง”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

“ส่วนใหญ่ที่โดนจะเป็นของพี่สามี พวกเครื่องมือก่อสร้าง สว่านไฟฟ้า เขาเอามาฝากไว้ ส่วนของเราก็โดนพวกสว่านเก่าไปกล่องหนึ่งแต่เป็นของใช้ไม่ได้แล้วนะ อันใช้ได้เราเอาไว้ในบ้านไง”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

นอกจากนี้นางหทัยได้พบคนร้ายมาก่อนเนื่องจากเห็นคนมาดูลาดเลาซึ่งก็คือตัวของขโมยและพี่ๆน้องๆของเขาแต่เขามักจะอ้ำกับคนที่พบเห็นว่ามาหาพ่อซึ่งอยู่บ้านในละแวกบ้านเดียวกับนางหทัย และนางหทัยก็รู้จักและทราบถึงพฤติกรรมของคนร้ายเป็นอย่างดี

“ให้...ห้คุยห้สอนการบ้านมันเลย”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

“คือพวกนี้มันก็วนเวียนอยู่แบบนี้แหละ คุณ ขโมยของ คุณ ขโมยของ”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

กรณีศึกษาที่ 5 นายหนุ่ม (นามสมมุติ)

ในวันที่เกิดเหตุเวลาประมาณบ่ายกว่าๆ ตอนนั้นนายหนุ่มออกไปทำธุระนอกบ้านแต่ก็ลืดอกฎญแจบ้านไว้ตามปกติ ส่วนห้องเก็บของไม่ได้ลืดอกเพราะทรัพย์สินส่วนใหญ่เป็นสิ่งของที่เก๋าส่งของที่สภาพไม่สมบูรณ์และสิ่งของที่ไม่ได้ใช้แล้ว คนร้ายก็เข้าไปค้นของที่ห้องเก็บของและได้ขโมยกระเป๋าสตางค์ กระเป๋าเดินทางและไฟท้ายรถเบนซ์ไป เหตุที่ไม่มีคนสงสัยเนื่องจากว่าคนร้ายเป็นเพื่อนของคนที่ย้ายห้องพักอยู่และเพราะคนร้ายก็มาหาเพื่อนหลายครั้ง คนร้ายอาศัยช่วงที่ไม่มีคนอยู่เข้าไปขโมยของ หลังจากนั้นคนร้ายก็นำของไปขายที่ห้างแห่งหนึ่งและถูกตำรวจจับได้ในที่สุด

“ที่จับคนร้ายได้เพราะเขาเอาไปประกาศขายบนห้างนั่นไงแล้วตำรวจก็เลยจับเอาไว้ได้ ผมก็ไม่ได้อยู่บ้านไงตอนนั้นอะ ตำรวจเขาก็โทรมาหา”

นายหนุ่ม, สัมภาษณ์, 29 กุมภาพันธ์ 2555

กรณีศึกษาที่ 6 นายหนูน้อย (นามสมมุติ)

เดิมที่นายหนูน้อยจ้างคนร้ายไว้เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย คอยดูแลความสงบเรียบร้อยของโรงยิม ซึ่งปกติแล้วที่โรงยิมแห่งนี้ตอนกลางคืนไม่มีคนอยู่เฝ้า ดังนั้นคนร้ายจึงสามารถเข้าออกโรงยิมแห่งนี้ได้ตลอดเวลา โดยนับจากวันแรกที่เข้ามาทำงานไม่ถึง 1 ปีเท่านั้น หลังจากนั้นนายหนูน้อยก็เลิกจ้างคนร้ายเนื่องจากเห็นว่าคนร้ายไม่สามารถดูแลโรงยิมได้อย่างทั่วถึง และอีกประการหนึ่งก็คือภาระงานก็ไม่มีอะไรมากนอกจากเดินตรวจไปมา ก็เลยให้คนร้ายออกจากงาน กอปรกับสามารถดูแลกันเองกิจการภายในครอบครัวได้และหลังจากเลิกงานพื้นที่นั้นก็มิสูนซ์ไว้ 4-5 ตัวเฝ้าอยู่ จึงไม่ได้จ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยคนอื่นอีก

เวลาเกิดเหตุเป็นเวลาประมาณ 02:00 นาฬิกา เนื่องจากคนร้ายรู้เวลาเข้าออกของนายหนูน้อยจึงเข้ามาก่อเหตุในเวลาดังกล่าว สูนซ์ที่เลี้ยงไว้ 5 ตัวก็ไม่เห่าเนื่องจากคนร้ายอยู่มาจนสูนซ์จำกลิ่นได้แล้ว โดยนายหนูน้อยทราบจากเพื่อนบ้านเพราะเพื่อนบ้านโทรมาบอกว่า มีคนเข้ามาที่โรงยิม และสามารถจำได้ว่าเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้ออกไปแล้ว เนื่องจากคนร้ายเดินเข้าออกทางข้างและเดินเข้าทางหลังโรงยิม เพื่อนบ้านสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน

จากนั้นนายหนูน้อยก็ขับรถมาดู ซึ่งบ้านกับโรงยิมอยู่ห่างกันไม่มาก พบภรรยาของคนร้ายกำลังรอคนร้ายอยู่ด้านนอก นายหนูน้อยจำได้ทันทีเนื่องจากตอนที่คนร้ายทำงานอยู่ คนร้ายพาภรรยาไปที่ทำงานอยู่เสมอๆ ส่วนคนร้ายก็กำลังเตรียมของที่ขโมยขึ้นรถ และเนื่องจากในตอนนี้นายบวรมาพบคนร้ายขโมยของก่อนหน้านี้ไปแล้ว 4 ครั้ง คือ คนร้ายทยอยเอาของชิ้นเล็กๆ ไปจำพวกสว่านไฟฟ้าก่อน ถึงจะเอาของชิ้นใหญ่ๆไป จำพวกมอเตอร์ตามไป จนครั้งสุดท้ายที่มาพบก็คือคนร้ายขโมยโทรทัศน์และเอาใส่กล่องอย่างดีเพื่อเตรียมขนขึ้นรถ นอกจากนั้นยังมีน้ำดื่ม น้ำอัดลม และเครื่องดื่มชูกำลังต่างๆ ขนใส่ลังไปอีก นายหนูน้อยเล่าต่อไปว่าวิธีการของคนร้าย คือไม่เปิดประตูทั้งด้านหน้าและด้านหลัง แต่น่าจะใช้ไม้หรือเหล็กทุบไปที่กระจกแล้วขนของออกไป เนื่องจากอาจจะกลัวว่าที่ประตูติดตั้งสัญญาณกันขโมยดัง แต่ความจริงแล้วขณะนั้นนายบวรยังไม่ได้ติดตั้งสัญญาณกันขโมย หลังจากทุบกระจกแล้วคนร้ายก็ขนของแล้วก็อ้อมไปด้านหลังซึ่งมีรถจอดอยู่ ซึ่งด้านหลังมีทางออกอีกหนึ่งทางนายหนูน้อยยกกล่าวว่าคนร้ายสะเดาะกุญแจด้านหลังออกหมด พอนายหนูน้อยและภรรยาเห็นคนร้าย จากนั้นก็วิ่งตามคนร้ายไปและเอาปืนไฉ่ยิง คนร้ายก็ตกใจและกระโดดหลบหนีลงสระน้ำหลังโรงยิม ส่วนภรรยาคนร้ายก็ตกใจก็เลยแอบซ่อนอยู่บริเวณต้นไม้ข้างหลัง พอตำรวจมาถึงนายหนูน้อยก็บอกตำรวจ ตำรวจจึงไปนำตัวภรรยาของคนร้ายออกมา ส่วนคนร้ายหลบหนีไปได้

นายหนูน้อยกล่าวว่าตัวเองไม่ได้มีเหตุผิดใจใดๆกับคนร้าย เขาให้โอกาสคนร้ายในการทำงานและรู้สึกสงสารคนร้ายด้วยซ้ำ เนื่องจากตั้งแต่คนร้ายเข้ามาทำงานคนร้ายไม่มีรองเท้า เสื้อผ้าเครื่องแบบพนักงานรักษาความปลอดภัยใดๆ เลย ถึงแม้ว่าจะถูกส่งมาจากบริษัทก็ตาม นายหนูน้อยเองเป็นซื้อหารองเท้าและเสื้อผ้าให้ทั้งหมด เรื่องความแค้นหรือความสัมพันธ์ที่เป็นด้านลบจึงไม่น่าจะเป็นไปได้

"คนร้ายเข้ามาทำงานคนร้ายไม่มีรองเท้า เสื้อผ้าเครื่องแบบพนักงานรักษาความปลอดภัยใดๆ เลย ถึงแม้ว่าจะถูกส่งมาจากบริษัทก็ตาม นายบวรเองเป็นซื้อหารองเท้าและเสื้อผ้าให้ทั้งหมด"

นายหนูน้อย, สัมภาษณ์, 20 มีนาคม 2555

กรณีศึกษาที่ 7 นายอบอูน (นามสมมุติ)

ปกติแล้วนายอบอูนจะกลับบ้านในช่วงเย็นของทุกวัน แต่วันนั้นนายอบอูนและลูกศิษย์ออกไปทำธุระข้างนอกและขากนั้นก็แวะเข้าไปเอาอุปกรณ์เกี่ยวกับการเรียนการสอนที่บ้าน ซึ่งขณะนั้นเวลาประมาณ 13:00 น. จากนั้นนายอบอูนก็เข้าไปในบ้านกับลูกศิษย์เพื่อที่จะไปหาของบนชั้น 2 พอขึ้นไปข้างบนก็เริ่มแปลกใจเนื่องจากนายอบอูนเห็นไขว่ขวางอยู่หน้าห้อง ซึ่งโดยปกติแล้วที่บ้านของนายอบอูนจะค่อนข้างสะอาดเรียบร้อยเก็บของไว้เป็นที่เป็นทาง จากนั้นก็เข้าไปในห้องพบว่า ลินซ์ก็กระจัดกระจายอยู่บนเตียงนอน เลยโทรหาภรรยาในใจตอนนั้นคิดว่าภรรยามารื้อค้นเพื่อหาของใดๆ หรือเปล่า ภรรยาของนายอบอูนก็ปฏิเสธว่าไม่ได้รื้อค้นอะไร พอนายอบอูนตั้งสติได้ว่าขโมยขึ้นบ้านก็เลยลงไปด้านล่างเพื่อหาไม้กระบองยาวๆ เพื่อมาป้องกันตัว แล้วก็โทรเรียก 191 จากนั้นก็ไม่กล้าเข้าไปในบ้านก็รออยู่ข้างนอกบ้านเพราะทราบว่าโจรยังอยู่ในบ้านแน่ๆ ระหว่างที่รอดำรงมานายอบอูนเห็นคนร้ายโผล่หน้าออกมาจากบ้านหลังที่สามถัดจากบ้านของเขา นายอบอูนเลยถามว่าเป็นใคร คนร้ายบอกว่าเป็นน้องเจ้าของบ้าน แต่นายอบอูนเห็นว่าเขาคนร้ายเจ็บ เหมือนกับตกมาจากที่สูง ตอนแรกคนร้ายจะหนีไปแล้วแต่เหมือนจะเดินไม่ไหว ประกอบกับนายอบอูนบอกให้คนร้ายรอดำรงก่อน

“ระหว่างรอเขาก็ค่อยเอาที่ขโมยออกจากกระบะเป่า แล้วเอาทิ้งตามนั้นแหละ”

นายอบอูน, สัมภาษณ์, 29 กุมภาพันธ์ 2555

ตัวคนร้ายเองก็เลยไม่กล้าหนีระหว่างที่รอดำรงมาค่อยๆเอาของที่ขโมยมาที่ซุกไว้ในกระบะเป่าทางแกงทิ้งไว้ข้างๆรถจักรยานยนต์ จนตำรวจมาถึงจึงจับกุมตัวไปที่สถานีตำรวจ

กรณีศึกษาที่ 8 นายอร่าม (นามสมมุติ)

ในวันที่เกิดเหตุเวลาประมาณเที่ยงคืน นายอร่ามได้เข้าเวรอยู่ที่สวนอาหารยังไม่เลิกงานสวนกรรยาก็นอนหลับไปแล้ว จากนั้นมีเพื่อนร่วมงานมาตามให้ไปที่ห้องเช่า บอกว่ามีขโมยมาขโมยของ เมื่อไปที่เกิดเหตุพบว่าตำรวจสามารถจับคนร้ายได้แล้ว สำหรับเหตุการณ์แห่งคดีนี้ตำรวจกำลังตรวจพื้นที่อยู่ แล้วเห็นคนร้ายกำลังหอบรองเท้าอยู่จึงเข้าไปลองสอบถามพูดคุยและสังเกตพฤติกรรมก็เลยเข้าไปว่าเป็นคนร้ายมาขโมยรองเท้าจากที่เกิดเหตุ โดยคนร้ายลักรองเท้ามาจากหน้าห้องของนายประทีปซึ่งเป็นห้องที่อยู่ชั้นล่างและเป็นห้องที่อยู่ห้องแรกเมื่อเดินเข้ามาในบริเวณห้องเช่ารองเท้ายี่ห้อคอนเวิร์ส (Converse) จำนวน 2 คู่ ราคา 1,400 บาท

“ที่จับคนร้ายได้เพราะเขาเอาไปประกาศขายบนห้างนั่นไงแล้วตำรวจก็เลยจับเอาไว้ได้ ผมก็ไม่ได้อยู่บ้านในตอนนั้นอะ ตำรวจเขาก็โทรมาหา”

นายอร่าม, สัมภาษณ์, 29 กุมภาพันธ์ 2555

จากที่กล่าวมาข้างต้นเป็นการอธิบายถึงเหตุการณ์แห่งคดีอย่างละเอียดซึ่งแต่ละกรณีศึกษาก็มีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปที่ส่วนที่ต้องพิจารณากันก็คือเพราะเหตุใดจึงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และโดยส่วนใหญ่แล้วพบว่ามีส่วนของโอกาสที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น โดยในจุดนี้เมื่อทราบถึงสาเหตุแล้วจึงนำสาเหตุดังกล่าวมาหนทางในการป้องกันในลำดับต่อไป

1.6 แนวทางการป้องกันอาชญากรรม

ในส่วนนี้จะอธิบายถึงแนวทางการป้องกันอาชญากรรมการตกเป็นเหยื่อที่เกิดขึ้นหลังจากตกเป็นเหยื่อแล้วว่ามีแนวทางที่เป็นรูปธรรมอย่างไรบ้าง ดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1 นายเสริมสร้าง (นามสมมุติ)

แนวทางการป้องกันอาชญากรรมของนายเสริมสร้างหลังจากที่เกิดเหตุอาชญากรรมมี 2 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 คือ การดำรงตนด้วยความไม่ประมาท กล่าวคือ นายเสริมสร้างจะใส่กุญแจ

ประตูรั้วหน้าบ้านทุกครั้ง อย่างเช่น หลังจากที่ลูกชายออกไปทำงานแล้วก็จะใส่กุญแจประตูไว้ ส่วนตนเองก็จะทำกิจวัตรประจำวันต่างๆอยู่ในบ้าน และไม่ทิ้งข้าวของให้อยู่ภายนอกรั้วบ้านไว้

“ผมจะใส่กุญแจประตูปิดไว้เลย ใครมาก็เรียกเอาแล้วผมค่อยไปเปิดให้”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

ระดับที่ 2 คือ ให้เพื่อนบ้านช่วยเป็นหูเป็นตาแทนซึ่งกันและกัน โดยนายเสริมสร้างเองเป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดทำรายชื่อของเพื่อนบ้านพร้อมเบอร์โทรศัพท์ในซอยเดียวกัน พิมพ์ใส่กระดาษ และแจกจ่ายให้แก่เพื่อนบ้าน เพราะเล็งเห็นว่าหากมีเหตุการณ์ไม่ชอบมาพากล เพื่อนบ้านที่เห็นเหตุการณ์ก็น่าจะช่วยเหลือบ้านที่กำลังประสบเหตุได้ เช่นเดียวกับเหตุการณ์ของตนเอง

กรณีศึกษาที่ 2 นายแสดง (นามสมมุติ)

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้นายแสดงเองมีความรอบคอบมากยิ่งขึ้นและสติในการปกป้องทรัพย์สินของตัวเอง แม้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะไม่ได้เกิดที่ห้องพักของตนเองแต่นายแสดงก็ใช้ความรอบคอบและไม่ประมาทลือคประตูทุกครั้งกับห้องพักของตนเองและไม่พยายามให้เกิดข้อผิดพลาด

กรณีศึกษาที่ 3 นายไสว (นามสมมุติ)

หลังจากเกิดอาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคหสถานขึ้น นายไสวและครอบครัวก็หาวิธีการป้องกันแนวทางป้องกันอาชญากรรมประการแรกแรก ถ้าไม่มีคนทำงานอยู่ด้านล่างก็จะล็อกประตูกระจกหรือดึงประตูเหล็กลงมาแล้วคล้องกุญแจไว้

“แต่คือวันที่เกิดเหตุคือวันอาทิตย์ซึ่งผมจะทำงานอยู่คนเดียวไงเพราะผมเป็นช่าง คนอื่นก็จะพักผ่อนอยู่ข้างบนกัน”

นายไสว, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2555

แนวทางป้องกันต่อมา ถ้าไม่คนอยู่บ้านหรือไม่อยู่หลายวันก็ฝากเพื่อนบ้านให้ช่วยดูแล
 “คือ อย่างหนึ่งเรารู้จักคนเยอะ สมมติบ้านทางนั้นอยู่ใช้ใหม่ครับเราจอดรถไว้หน้า
 บ้านใครเดินผ่านมาหรือใครมาดูรถยังเงี่ย เขาก็จะช่วยดูหรือมองให้เราแหละ”

นายไสว, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2555

และแนวทางสุดท้ายคือปรับปรุงพื้นที่สาธารณะที่ใช้ร่วมกับเพื่อนบ้านคนอื่นให้มี
 คุณภาพและอุดช่องว่างของพื้นที่เสี่ยงต่อการเข้าถึง กล่าวคือ ในส่วนของระเบียบบ้านที่มีช่องทางเดิน
 ได้ตลอดทางตั้งแต่คูหาแรกถึงคูหาสุดท้ายโดยการทำรั้วลวดหนามกันเนื่องจากก่อนเกิดเหตุ นายไสว
 เห็นว่ามีรอยเท้าของคนเดินเป็นรอยทางยาวจากคูหาห้องอื่นๆมายังห้องแถวของตนเอง ดังนั้นการทำ
 รั้วลวดหนามน่าจะช่วยในการป้องกันบ้านของตนเองและของเพื่อนบ้านคนอื่นด้วย

กรณีศึกษาที่ 4 นางหทัย (นามสมมุติ)

แนวทางในการป้องกันอาชญากรรมของนางหทัยหลังจากเกิดการลักทรัพย์ใน
 เคหสถานคือใส่กุญแจประตูทางเข้า-ออกทั้งหน้าบ้านและหลังบ้าน รวมถึงห้องเก็บของทั้งสองด้วย ใน
 ส่วนของห้องเก็บของไม่ใช่สถานที่ที่จะเก็บของมีค่าอีกต่อไปดังนั้นจึงย้ายของที่มีค่ามาไว้ในบ้านแทน
 ในปัจจุบันหลาน ชายซึ่งอยู่บ้านข้างบนจะอยู่บ้านทุกวันก็มีส่วนช่วยคอยสอดส่องดูแลบ้านให้แก่นาง
 หทัยด้วย

กรณีศึกษาที่ 5 นายหนุ่ม (นามสมมุติ)

แนวทางการป้องกันอาชญากรรมของนายหนุ่มค่อนข้างจะระมัดระวังมากยิ่งขึ้น
 เพราะบ้านของตนเองมีคนเข้าออกอยู่เสมอๆ ดังนั้นจึงพยายามล็อกประตูเข้าออกทุกครั้งแต่ด้วยที่เป็น
 ห้องเช่าจึงจะเลื่อนประตูและลงกลอนด้านในส่วนผู้ที่พักอาศัยก็สามารถใช้มือเอื้อมเปิดประตูได้ ส่วน
 ห้องเก็บของก็ล็อกกุญแจประตูเป็นอย่างดี และหากมีความจำเป็นต้องออกไปธุระก็ให้ญาติที่อยู่ข้าง

บ้านด้วยสอดส่องดูแลรวมถึงคนที่มาเช่าห้องพักที่มาพักอาศัยเป็นครอบครัวบางที่เขาก็ช่วยสอดส่องดูแลให้บ้าง

กรณีศึกษาที่ 6 นายหนูน้อย (นามสมมุติ)

แนวทางการป้องกันของนายหนูน้อยมีหลายแนวทางหลังจากเกิดเหตุการณ์นั้นเป็นต้นมานายหนูน้อยไม่ได้จ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยจากบริษัทอีกเลย แต่มีคนงานที่ไว้ใจได้มาดูแลแทนโรงยิมแทนหันมาติดกล้องวงจรปิดแทน

“เนี่ยก็ติดไป 12 ตัว ตัว รวมถึงลานจอดรถ ประตูทางเข้า และสนามเล่นกีฬาภายในโรงยิมด้วย”

นายหนูน้อย, สัมภาษณ์, 20 มีนาคม 2555

สำหรับแนวทางนอกเหนือจากนี้คือการเปิดไฟเพื่อให้แสงสว่างบริเวณทางเข้าแต่บริเวณนั้นมีหอพักตั้งอยู่แล้วจึงมีแสงสว่างตลอดทั้งคืน ส่วนประตูทางเข้าออกก็ปิดอย่างรอบคอบและแน่นหนา

กรณีศึกษาที่ 7 นายอบอูน (นามสมมุติ)

นายอบอูนให้ช่างมายกรั้วบริเวณหลังบ้านให้สูงขึ้นเพื่อไม่ให้คนปีนขึ้นมาได้โดยง่าย และให้ยกกระเบื้องใส่ที่อยู่บนหลังคาออกแล้วนำกระเบื้องปกติมาใส่ นอกจากนั้นก็นำตระแกรงมาติดทั้งหน้าบ้านและหลังบ้าน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุอาชญากรรมอีก

กรณีศึกษาที่ 8 นายอร่าม (นามสมมุติ)

เจ้าของตึกของนายอร่ามได้ติดตั้งกล้องวงจรปิดบริเวณหน้าทางเข้าส่วนบริเวณข้างหลังติดเหล็กดัดในบริเวณระเบียงชั้น 1 เพื่อป้องกันการลักขโมยที่จะเกิดขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้ตกเป็นเหยื่อแต่ละคนมีแนวทางการป้องกันที่แตกต่างกันออกไปซึ่งรูปแบบและแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับความต้องการของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในเคสสถานนั้นๆ

2. กรณีศึกษาเจ้าหน้าที่ตำรวจ (จำนวน 2 คน)

กรณีศึกษาที่ 1 พ.ต.ท. เสริมสุข เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนสอบสวน

1. สถานการณ์ทั่วไปของการลักทรัพย์ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัยสามารถแบ่งออกได้เป็นดังนี้

ประการที่หนึ่ง เส้นทางการสัญจร จากกรณีที่สถานีตำรวจนครบาลโชคชัยเป็นพื้นที่ที่มีเขตเป็นโครงข่ายมีพื้นที่ที่สามารถเข้าออกได้หลายเส้นทาง คนร้ายสามารถหนีออกได้หลายทาง เช่น หมู่บ้านเสนา หากมีคนร้ายก่อเหตุขึ้นก็สามารถหลบหนีได้ออกไปทางถนนประดิษฐ์มนูธรรม ถนนประเสริฐมนูกฤต ถนนโชคชัย 4 การสกัดจับของตำรวจค่อนข้างจะทำได้ยาก

ประการที่สอง ลักษณะที่อยู่อาศัย พื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัยส่วนใหญ่เป็นแหล่งที่อยู่อาศัย ดังนั้นพฤติกรรมของคนร้ายจึงอาศัยเวลาในช่วงกลางวัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่คนไม่อยู่บ้าน ออกไปทำงานลงมือในการกระทำความผิดเป็นส่วนใหญ่

ประการที่สาม ลักษณะของหมู่บ้าน หมู่บ้านที่เกิดปัญหาส่วนใหญ่จะเป็นหมู่บ้านที่ไม่ได้มีการรักษาความปลอดภัยอยู่บริเวณหน้าหมู่บ้าน หรือเป็นหมู่บ้าน หรือชุมชนในลักษณะที่เปิดสามารถที่คนภายนอกจะเข้าออกได้ตลอดเวลา หรือหมู่บ้านที่เก่าแล้วไม่มีนิติบุคคลมาจัดสรรในส่วนของคนที่มาดูแล

ประการที่สี่ พฤติกรรมของเหยื่อและชุมชน พ.ต.ท. เสริมสร้างให้ความเห็นว่า ผู้ที่อยู่อาศัยภายในชุมชนที่มีลักษณะที่ต่างคนต่างอยู่ บางครั้งได้ยินเสียงดังยังคิดว่าเป็นช่างมาซ่อมบ้านต่างๆ คือ ขาดการพูดคุยกันระหว่างคนในชุมชน

ประการที่ห้า สาเหตุในการกระทำความผิด จากการขยายผลในการสืบสวนสอบสวนพบว่าประการแรกคือในส่วนของยาเสพติด กล่าวคือ กลุ่มผู้กระทำความผิดที่ติดยาเสพติด เขาเหล่านั้นจะยอมกระทำการทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเพื่อที่จะนำมาทรัพย์สินมาขายและสุดท้ายจะได้นำเงินไปซื้อยาเสพติด และประการที่สองที่ทางตำรวจเฝ้าระมัดระวังคือกลุ่มรับซื้อของเก่า ซึ่งในกลุ่มนี้บางครั้งเข้าไปในหมู่บ้านหรือชุมชนต่างๆ และสังเกตเห็นว่าเจ้าบ้านไม่อยู่บ้านบ่อยครั้ง ก็อาจจะเข้าไปทำการลักทรัพย์สินในเคหะสถานได้

2. สถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเปรียบเทียบกับจาก 5 ปีที่ผ่านมา

“มีสถิติการกระทำผิดที่เพิ่มขึ้นมากขึ้น” เนื่องจากจาก จำนวนประชากรที่เข้าอยู่อาศัยเพิ่มมากขึ้นความผิดเคืองทางด้านเศรษฐกิจ และอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิด

3. มาตรการในการปราบปรามอาชญากรรมในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัย

ปกติแล้วในการทำงานของเราเราได้มีการส่งสายตรวจตามบ้านเรือนออกตามบ้านเรือนเพื่อให้ประชาชนเกิดความอุ่นใจเวลาในการออกตรวจก็จะไม่แน่นอนหรือออกแล้วนอกจากนี้โครงการอย่างฝากบ้านไว้กับตำรวจจะมีการดูแลผลของการจัดทำโครงการดังกล่าวก็มีประชาชนฝากบ้านไว้กับตำรวจมากขึ้นเราก็จะแบ่งหน้าที่กันทำ

กรณีศึกษาที่ 2 ร.ต.อ.เสริมศักดิ์ ฝ่ายป้องกันปราบปราม

1. สถานการณ์ทั่วไปของการลักทรัพย์ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัยได้

ในแง่ของการป้องกันอาชญากรรมและรูปแบบของชุมชนสัมพันธ์ดีขึ้นจากหลายปีก่อนแต่ในเรื่องของการขยายผลในการจับกุมต้องร่วมมือกันทุกภาคส่วนทั้งฝ่ายประชาชนในพื้นที่และตำรวจเองก็ด้วยส่วนการลักทรัพย์ในเคหะสถานขึ้นอยู่กับพยานและหลักฐานในการสืบสวนสอบสวนเมื่อสืบสวนถึงสาเหตุได้ก็ย่อมจะเป็นที่มาของแนวทางการป้องกันได้

2. โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม

ในส่วนโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรมก็จะได้แก่โครงการ 1 เพื่อนบ้าน 4 อาสา เป็นการช่วยในการป้องกันอาชญากรรม

ในลักษณะการแสดงกำลัง เป็นอาสาสมัครที่มาจากความสมัครใจ

3. มาตรการในการป้องกันอาชญากรรมในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัย

ปกติแล้วในการป้องกันอาชญากรรมก็จะมี การนำทฤษฎีมาปรับใช้ทางตำรวจเองก็น่าหลายๆ ทฤษฎีที่คิดว่าดีมาใช้แต่การที่จะนำมาปรับใช้ได้ขึ้นอยู่กับพื้นที่นั้นๆว่ามีความเหมาะสมในแง่ของทฤษฎีมาใช้หรือไม่เพราะว่าในแต่ละพื้นที่อาชญากรรมมันมีความแตกต่างกันออกไป พื้นที่ต่างกัน อาชญากรก็ต่างกันอาชญากรรมก็ต่างกัน